

אהובתו של ישראל בר שומחת את סודות
חייה עם הדגות המסתורית ביותר במדינה

"ישראל לא נאדרי!"

בפירוטמים הסאנסציונים שליוו את מעצרו של ד"ר ישראל בר הובח למה — לעיתים כשרירותיכם — דמותה של אשה. העתונאים קראו לה אורה זהבי, ואילו היא מתקראת אורה רחמים-בר. היא תוארה כתי אורית דמונית, כאשה מופקרת, כנערת-קבארטים, אשר בחברתה חי בר הייחוללות-זינאופים, ואשר עליה ביזבו את אלפי הלירות שקיבל, כביכול, כשכריה-בגידה. ככל שהעתונים ידעו פחות על מעשיו של בר עצמו, כך מיהרו להתנפל על טרף סאנסציוני זה, לתאר את עברה כצבעים קודרים. אורה היתה הסרטיישע מול גל עבור זה שאיים לקבור תחתיו את עתידה ועתיד ילדיה, אשר לכל הדעות אינם קשורים בהאשמות שהוטחו נגד בר.

מי היא אורה זהבי? מה היו יחסיה עם בר? על כך עונה אורה עצמה בספור בלעדי זה, אותו הכתיבה לכתבי "העולם הזה".

מאת אורה זהבי

היו כל עתון שיצא במשך הימים האחרונים. תמצאו את השם ישראל בר מרוח לאורך ולרוחב.

מה כתבו עליו? מה, בעצם, לא כתבו?

על ענייני הריגול, כביכול, איני רוצה לדבר — וגם אילו רציתי, איני יודעת עליהם כלום. זהו עניין שביני לבין בית-המשפט. אבל לא רק על עניין הריגול כתבו העתונים. אחרי שגמרו את הסנסציה הראשונה וגמרו לכתוב על מעצרו, ועל ההיסטוריה האישית שלו, נספלו לבר האיש — או כך, על כל פנים, הם חושבים. הם כתבו על הוללות, על סכמים אדירים שהוציא על אהובתו. עתון אחד אפילו ידע לספר על "אורגיות בצריף בגבעתיים".

מכל זה נתקבלה תמונה של איזה מתהולל חסר-מעצורים, שבילה את כל ימיו ויללותו בבתי-קפה ובקבארטים, שהוציא סכומים שעלו לאין-שעור על משכורתו — שכשלעצמה לא היתה קטנה. השיא הוא בדיעה שמשטרת תל-אביב היא שהזהירה לראשונה את הש.ב., כביכול, מפני ישראל בר, כי "אורה חיו לא מצא חן בעיניה". ראוהו מסתובב יותר מדי בבארים, ואם אדם מסתובב במקומות כאלה, הרי שהוא כבר סיכון מבחינה בטחונית. אני הכרתי את ד"ר ישראל בר. אני יודעת כי תמונה זו לא רק שאינה מדויקת פה ושם — אלא שהיא מלאה שקרים, השמצות וזוגיות, וסילוף דמותו של אדם. מעל לכל — היא סילוף נורא של היחסים אשר היו ביני לבין ישראל בר.

לכן נענית לפניית העולם הזה, והסכמתי לספר על ישראל בר. כי יהיו החשבונות איתו אשר יהיו, יהיו ההאשמות נגדו כאשר יהיו — לא ארשה כי בעניינים אישיים יגירו אותו לבוק.

★ ★ ★

כ אשר הכרתי את ישראל בפעם הראשונה, לא ידעתי אפילו את שמו. כאשר עצרו אותו ערב פסח, והוא לא בא לסדר, שאלו שני ילדי: "איפה הודו ישראל? למה הוא לא בא?" כי במשך השנתיים האלה, מאז שנכנס למעגל חיי ולחיי משפחתי, הפך ישראל בר עמוד-התוך של חיינו.

ישבתי בבאר ברמת-גן, כאשר נכנס גבר לבוש בהידור בלתי-ריגול, בעל הליכה יציבה וגאה, ובעל פנים אשר קשה לשכוח אותם אחרי שראים אותם פעם אחת. ואמנם, למרות שלא פגשתי קודם לכן מימי, וזכרתי את פניו. כי ראיתי אותו ביומן-קולנוע, שבו הציגו את טכסיה-פתיחה של הקתדרה הצבאית בתל-אביב.

הוא נכנס לבדו. הסתבר כי הכיר את האדם שישב, אותה שעה, בחברתי. הם החליפו ברכת שלום, ובן-לחייתי הציג אותו לפני: "נא להכיר: דוקטור ישראל בר". נדמה לי שמתוך חיבה, קרא לו אפילו פרופסור ישראל בר. "אני מכיר אותו עוד ממלחמת ספרד".

ישראל בר התיישב לידנו, והזמין משקה עבורנו. בן-לחייתי נראה ממש נרגש ומאושר, שאדם כמו ישראל בר ישב יחד איתו, ליד שולחן אחד.

שוחחנו על כל מיני עניינים. הוא שאל אותי אם אני נשואה, אם אני גרושה, אם יש לי ילדים. באותה תקופה היה מצבי קשה. שנה לפני כן התגרשתי מבעלי, ולא היו לי לא דירה ולא עבודה. רציתי לעבוד בפקידות, והילדים הפריעו לי. חשבתי להכניס אותם לקיבוץ. שוחחתי עם ישראל על בעיותי, והוא הבטיח לעזור לי. לא ביקשתי ממנו את העזרה, אלא שהוא עצמו הציע אותה, מאחר שיש לו קשרים נרחבים.

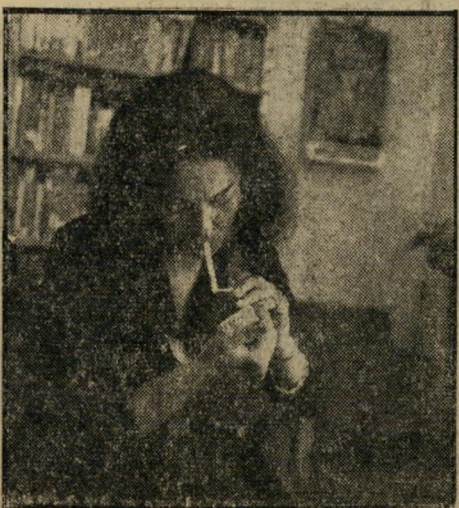
הוא אמר שיתעניין במשך השבוע, וקבע איתי פגישה לשבוע הבא, כדי לומר לי מה הצליח לסדר.

★ ★ ★

א חרי שבוע נפגשנו שוב, הפעם בקפה שטרן, ברחוב דיזנגוף, בשעות אחר-הצהריים. הוא בא במכונית שהיתה נהוגה בידי נהג. שמתי לב לשלט הכתול "רכב ממשלתי". מאוחר יותר נודע לי כי בגלל מעמדו הגבוה במשרד-הבטחון, ניתנה לו מכונית צמודה, עם נהג, שהיה מסייע אותו לכל מקום ובכל שעה.

נסענו לקיבוץ גבעתי-השלושה, ליד פתח-תקוה. הוא יצא ואני חיכיתי במכונית חצי שעה בערך. כשהור, אמר שהוא מצטער מאד, אין שם בית-ספר מתאים. כי בית-הספר של הקיבוץ מתחיל רק בכיתה ב'. בני היה בן שש בקירוב, וצריך היה להתחיל בכיתה א'. אומנם, בתי מינה יכלה להתקבל לכיתה ב', אך לא הסכמתי. חשבתי שהיות ואין להם אבא — על כל פנים, הם לא רואים אותו הרבה — מוטב יהיה אם לא יפרידו ביניהם, ושלא יימצאו כל אחד לבד.

כלל, חשבתי הרבה אם בכלל להכניס אותם לקיבוץ. כי פשוט כאב לי הלב. אני אוהבת

כשהיא מתגברת על דמעותיה, ישבת אודה במערכת: ומספרת את רומן חייה